

## Jeruzalem door Shlomo Hizak

Jeruzalem, 5 juli 2013

Geliefde christelijke vrienden van Israël,

Shalom en zegen worden u toegewenst vanuit Jeruzalem!

*Bidt Jeruzalem vrede toe: mogen wie u liefhebben, rust genieten.* (Psalm 122:6)

Ik schrijf u in deze speciale tijd van rouw onder het Joodse volk overal ter wereld, wegens de herinnering aan de vernietiging van de Eerste Tempel en de Tweede Tempel, het volk dat weggevoerd werd in ballingschap, vervolgd en uit het ene na het andere land verdreven. Echter, ondanks de verdrukkingen hadden we een groot geloof en hoop voor onze toekomstige bestemming: de terugkeer naar het Land en naar Jeruzalem.

Driemaal daags, elke dag, tweeduizend jaar lang, hebben we deze woorden gebeden:

En keer in erbarmen terug naar Jeruzalem, Uw stad,  
en woon in haar, zoals Gij gesproken hebt;  
bouw haar, binnenkort in onze dagen,  
tot een bouwwerk voor altijd,  
en bereid in haar spoedig de zetel van David.  
Gezegend Gij, Heere, Die Jeruzalem bouwt.



*Na duizenden jaren teruggekeerd in het Land der Vaders,  
kussen zij de grond die God aan Abraham en zijn  
nageslacht beloofde.*

Als we dagelijks met eigen ogen het wonder van het Land zien, zijn we God dankbaar, maar we hebben nog een lange weg te gaan.

De wereld wil de stad, die wèl samengevoegd is<sup>1</sup>, in tweeën delen. De moslimwereld beweert zelfs dat zij het alleenrecht op de Stad heeft.



*Shlomo Hizak*

Het was de berg Moria waar Abraham kwam om zijn zoon Izaäk te offeren, en waar de eerste en de tweede Tempel waren gebouwd. Tegenwoordig is het een Moslimgebied met twee moskeeën, waarvan één op de plaats van het Heilige der Heiligen staat.

In onze dagen doen Moslims er alles aan om Joodse archeologische oudheden te vernietigen. Hoe kunnen we stil zijn omwille van Sion en Jeruzalem?

We bidden driemaal per dag:

De spruit van David, uw dienaar,  
doe die snel ontspruiten  
en zijn hoorn verheffe zich door uw bevrijding;  
want op uw bevrijding hopen wij heel de dag.  
Gezegend Gij, Heer,  
die de hoorn der bevrijding doet ontspruiten.

Israël staat niet alleen. Ik ben dankbaar voor alle christenvrienden in heel veel landen, met open harten, met de kennis van het Woord en begrip voor de toekomst van Israël volgens de Schrift. Jarenlang heb ik gereisd in Sion en heb ik met eigen ogen de machtige wonderen gezien van onze Heer, de Rots van onze Redding.

Ik verwijst naar Jezus' woorden in de Bergrede:

---

<sup>1</sup> Psalm 122:3

*Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnen wil.*  
(Mattheüs 5:11)

Dit is de geschiedenis van allen die zijn vervolgd om hun geloof. Dit gebeurde niet alleen in de voormalige Sovjet-Unie, maar in heel veel landen. Kerken werden verbrand en christenen verloren het leven. Het gebeurt vandaag in sommige Moslimlanden, met name in Nigeria in Afrika, maar ook in andere landen.

Dit is de geschiedenis van ons Joodse volk – vervolging, verlies van mensenlevens, afgebrande synagogen, maar we hebben ons geloof niet opgegeven, we gaven niet toe. Alle gelovigen moeten altijd bereid zijn om de prijs voor hun geloof te betalen. Dank God, Hij is het schild van ons geloof.

Het was een openbaring voor me, om al deze christenen die achter Israël staan in deze landen te ontmoeten. Het was een vervulling van de profetie.

Ik schrijf u deze brief met het verzoek om in het bijzonder voor Jeruzalem en voor Sion te bidden en voor het AMI-Jerusalem Center en voor de visie in ons hart, die ons samenbrengt, juist in deze tijd, nu ik problemen met

mijn gezondheid heb. Ik heb meer dan ooit uw gebed nodig. Ik heb een wonder nodig. Ik waardeer u als vrienden en deelgenoten in Zijn grote wijngaard, die in deze tijd naast mij staan. Ik heb de wens om het werk dat mij na aan het hart ligt, te volbrengen:

- Ik vertrouw op de Heer voor een gezegende Study Tour die we van 3-17 november 2013 hopen te houden. Er komen mensen uit veel verschillende landen. We ondersteunen 20 voorgangers die in de tijd van het Sovjetregime in de gevangenis hebben gezeten.
- Het drukken van de Schrift voor de mensen van Eritrea.
- De conferentie van het AMI-Jerusalem Center in Zavelstein, in Zuid-Duitsland, van 6-9 maart 2014.

Er zijn veel nieuwe kansen. Moge Zijn zegen op ons zijn, opdat we in staat zullen worden gesteld om het werk voor Zijn glorie voort te zetten.

De uwe om Sions wil,

Shlomo Hizak

## Study Tour November 2013

Er is grote belangstelling voor onze Study Tour van 3-17 november 2013. Er komen mensen uit 20 verschillende landen. We hebben inschrijvingen uit Rusland, Oekraïne, Canada, USA, Australië, Costa Rica, Kenia, Duitsland, Zwitserland, Luxemburg en Nederland. Het is goed mogelijk dat we bij elkaar 200 inschrijvingen krijgen.

Onder de studenten zullen ook voorgangers uit de voormalige Sovjet-Unie zijn, die onder het communistische regime vele jaren gevangen hebben gezeten vanwege hun geloof. We hebben vooraanstaande sprekers, experts op hun vakgebied en vooraanstaande rabbijnen en officiële sprekers van de regering. Dit is een uitgelezen gelegenheid om het Land en het Volk Israël ten zegen te zijn. Het is echt als een vervulling van de profetie wanneer al deze mensen uit verschillende landen naar Jeruzalem komen om te zegenen en een zegen te ontvangen.

*...want mijn huis zal een bedehuis heten voor alle volken.*  
(Jesaja 56:7)



*Synagoge te Kapernaïm*

Voor informatie kunt u rechtstreeks contact opnemen met het hoofdkantoor in Jeruzalem:  
e-mail: [jerusalem@amijerusalemcenter.org](mailto:jerusalem@amijerusalemcenter.org)

of met het kantoor in Nijkerk:  
e-mail: [info@bijbelcentrum.org](mailto:info@bijbelcentrum.org)  
Zie ook [www.bijbelcentrum.org/seminars.htm](http://www.bijbelcentrum.org/seminars.htm)

# De visie van mijn leven

## door Shlomo Hizak



Shlomo Hizak

Jeruzalem, 22 augustus 2013

Geliefde vrienden van Israël,

Shalom en zegen worden u toegewenst vanuit Jeruzalem.

*Looft de HERE, alle gij volken,  
prijst Hem, alle gij natiën;  
want zijn goedertierenheid is machtig over ons,  
en des HEREN trouw is tot in eeuwigheid. Halleluja.*  
(Psalm 117 NBG51)

Dit is de visie van mijn leven en het verlangen van mijn hart, om de zegeningen van Zijn Woord te delen met alle mensen in Sion en alle volken buiten Sion. Dit is de openbaring die de Almachtige, de Schepper van hemel en aarde, heeft gegeven aan Abraham, de aartsvader van ons geloof, dat er één God is. Abraham werd geroepen uit een heidense familie en zijn roeping luidde:

*Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn.* (Genesis 12:1-2)

Abraham gehoorzaamde God en begon zijn reis naar het Beloofde Land. Ondanks alle moeilijke ervaringen gaf hij zijn roeping en zijn geloof niet op. Dit was de ervaring van Abraham, Isaäk en Jacob en zijn kinderen: een lange reis van vierduizend jaar voor ons volk. Uitverkoren zijn, een heilige natie zijn, anders dan andere volken zijn, daar betaal je de prijs voor. Dit sprak Jezus tijdens de bergrede:

*Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnentwil.*  
(Mattheüs 5:11)

Maar volgens het Woord is er hoop voor ons:

*Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij de profeten vóór u vervolgd.*  
(Mattheüs 5:12)

Ik deel dit met u aangaande alle gezegende jaren van ons werk in Sion en in veel landen van de wereld. Ondanks alle problemen en moeilijkheden heb ik altijd troost, zegen en vrede in mijn hart ervaren. Ja, we vertouwen op Hem.

Ik herinner u aan de geschiedenis van mijn leven, die in het hart van Jeruzalem begon, waar ik werd geboren en waar ik opgroeide in een familie die 138 jaar geleden het Land binnenkwam. Zij hadden een visie in hun hart, zij geloofden dat de tijd gekomen was om Sion te herbouwen, het Land weer op te bouwen en het Volk weer bijeen te brengen. Ze waren pioniers in het geloof; ze geloofden van ganser harte dat de Messias, de Rots van onze Hoop en bestemming, spoedig zou komen. Dit leefde als een droom in hun hart.

Ik herinner me de tijd dat ik als jonge man in Jeruzalem was, in het Land met alles wat ons, Joden, is overkomen. Ik heb hen zien komen, die aan de Tweede Wereldoorlog waren ontsnapt. Het waren er niet veel en ze kwamen illegaal. Ik herinner me die duistere dagen, maar er was hoop en vrede in ons hart. We geloofden dat alles voorbij zou gaan. We hadden geen eten, geen drinken, het Land was verlaten en vreemdelingen regeerden over het Land. Ik herinner me uit de tijd dat ik nog een jongen was, dat er een avondklok was ingesteld met allerlei restricties. Ik keek uit het raam en was bang. Ik beefde toen ik tanks zag en soldaten en van tijd tot tijd hoorde ik schoten en explosies, waarbij mensen het leven verloren.

Ik heb vreselijke verhalen gehoord van hen die de Holocaust hebben overleefd, die hun hele familie in Europa waren kwijtgeraakt. Zij kwamen naar het Land van Hoop, maar ze werden gedood. Desondanks was er geloof en hoop in hun hart. De droom was werkelijkheid geworden, maar het bloedvergieten en het verlies van mensens levens ging door. Het was een lange, moeilijke weg...

We hoorden de voetstappen van de komende hoop. Ja, het is een Messiaanse hoop, profetieën gaan in vervulling, Joden worden bijeen verzameld uit alle landen, de Hebreeuwse taal leeft weer, de woestijn bloeit als een roos en de wereld staat versted.

*Toen de HERE de gevangenen van Sion deed wederkeren, waren wij als degenen die dromen.*

*Toen werd onze mond vervuld met lachen, onze tong met gejuich.*

*Toen zeide men onder de heidenen:  
De HERE heeft grote dingen bij hen gedaan!*  
(Psalm 126:1,2)

Er komen elk jaar miljoenen pelgrims om het thuisland van ons geloof te bezoeken. Velen komen om het wonder van Israël met eigen ogen te aanschouwen en de bevestiging van Zijn Woord en Zijn trouw te zien. Gezegend zij Zijn Heilige Naam.

In 1962 begon ik de visie van mijn leven uit te voeren: Israël en alle landen tot zegen te zijn, Sion te troosten en velen uit de volkeren te helpen om achter Israël te staan. Het uur der verzoening is gekomen om het verleden te overwinnen en de tragische herinneringen van vele honderden jaren te verzachten, de jaren waarin Joden werden vervolgd en uit het ene na het andere land werden verdreven. Helaas is het nog niet voorbij.

De Turkse premier Recep Tayyip Erdogan sprak onlangs op een vergadering van zijn AK-partij in Ankara. Hij wees op de ontwikkelingen in Egypte en beweerde dat Israël verantwoordelijk was voor de afzetting van de Egyptische president Morsi. Zijn opmerkingen herinnerden ons aan de Nazi minister van propaganda Joseph Goebbels en zijn tactiek om grote leugens te verspreiden<sup>1</sup>. En dit gebeurde ondanks alle inspanningen van Israël om de betrekkingen met Turkije te verbeteren.

Op aandringen van de president van de V.S., Barack Obama, bood premier Binyamin Netanyahu zijn verontschuldiging aan voor de operationele fouten die leidden tot het verlies van mensenlevens aan boord van het schip Mavi Marmara, dat in 2010 probeerde de scheepsblokade van Gaza te doorbreken.

Ik ben zo dankbaar voor christelijke vrienden van Israël, die als wachters op de muren van Jeruzalem staan. Zij zijn geroepen uit vele landen om de rechten van het Volk in het Land te steunen.

Ik schrijf deze brief in een tijd waarin wij, Joden in de wereld, het eind van het Hebreeuwse jaar naderen. Wat in al onze buurlanden gebeurt, is niet bemoedigend. De meest extreme Islamitische landen en bewegingen willen de wereld overwinnen en overnemen. Er is verlies van

<sup>1</sup> Goebbels dacht dat de mensen genoeg leugens zouden geloven als ze maar vaak genoeg werden herhaald en dat hoe groter de leugen was, hoe meer mensen deze zouden geloven. (aldus yadvashem.org)

mensenlevens in Syrië, Irak en Egypte. En toch wil de wereld dat Israël in twee of drie landen opgedeeld wordt. Wij hebben dit piepkleine land opgebouwd, na zeer lange tijd waarin het praktisch verlaten was. Nu het land herbouwd is, wil plotseling iedereen er recht op laten gelden. Alleen wij, Joden, hebben gedroomd over terugkeer en vestiging in dit land.

Ik heb één wens die ik wil volgen in mijn leven. In deze tijd van het jaar richten wij, Joden, ons erg op de woorden van de profeet Jesaja. We lezen dit profetische boek week na week. Ik wijs op de woorden van Jesaja 54:17:

*Elk wapen dat tegen u gesmeed wordt, zal niets uitrichten, en elke tong die zich voor het gericht tegen u keert, zult gij in het ongelijk stellen. Dit is het deel van de knechten des HEREN en hun recht van Mijnentwege, luidt het woord des HEREN.*

Ik vertrouw op de beloften en de trouw van mijn God en er is niemand die deze visie en deze roeping in mijn hart kan wegnemen. Ik wil deze visie van mijn leven volgen. Ik ben dankbaar dat u dit werk mogelijk maakt. U maakt het werk van het AMI-Centrum in het hart van Jeruzalem, vlak bij de berg Sion mogelijk. Dit Centrum is een broodhuis, een huis waarin zegen verspreid wordt onder het Volk van het Land en veel andere landen. Ik schrijf u deze brief in deze bijzondere tijd in mijn leven. Ik wil al dit werk doen in het geloof. En ik wil u uitnodigen voor onze komende Study Tour van 3-17 november 2013. Het zal een heel bijzondere gebeurtenis worden, dat in het teken staat van de geschiedenis van de visie in mijn hart, dat is het werk van het Centrum.

Ik dank u allen heel hartelijk, vrienden van Sion.

*Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. (Genesis 12:3)*

Moge Zijn zegen op u zijn.

De Uwe om Sions wil,

Shlomo Hizak

Geliefde vrienden,

Wij willen u allen hartelijk danken voor uw reacties op de noodkreet in het vorige nummer. Velen hebben een bijdrage overgemaakt. De uitgave van dit blad kan voorlopig doorgaan.

We richten ons nu tot u met een ander verzoek: wilt u a.u.b. voor de gezondheid van Shlomo bidden? Hij heeft uw gebed en bemoediging nodig. En als u het leuk vindt, mag u hem ook een kaartje sturen: Shlomo Hizak, PO Box 8017, Jerusalem 91080, Israel. Hij zal uw bemoediging zeker waarderen.

# Waarom zei Farao niet 'ja' tegen Mozes?

door Daniel Gwertzman

*Zo zegt hij volgens de Schrift tegen de farao: 'Ik heb u alleen maar aangesteld om u mijn macht te tonen en om iedereen op aarde te laten weten wie ik ben.'*

(Romeinen 9:17)

Ik denk dat de meeste lezers hun antwoord op de vraag boven dit artikel paraat hebben: Farao weigerde de kinderen Israëls uit hun slavernij te bevrijden, omdat God zijn hart had verhard.

*Toen zei de HEER tegen Mozes: 'Nu je teruggaat naar Egypte, moeten jullie daar de farao alle wonderen laten zien waartoe ik je de macht heb gegeven. Ik zal ervoor zorgen dat hij hardnekkig weigert het volk te laten gaan.'*

(Exodus 4:21)

Waarom werd Mozes naar Farao gestuurd en wat was het doel van hun ontmoetingen en gesprekken? Eenvoudig gezegd was het Gods doel om zich te openbaren aan de Egyptenaren en aan de kinderen Israëls, die wegwijnden in slavernij. De Joden waren slaven van Farao.

Wettelijk gezien waren ze zijn eigendom, maar geestelijk gezien waren ze vrij, want ze waren dienstknachten van de Heer. Farao wilde hen omvormen tot zijn slaven, wat inhield dat ze hun liefde voor de vrijheid zouden verliezen en ook hun geestelijke erfenis; ze zouden nooit meer in vrijheid gesteld worden. Ondanks hun onderdrukking in Egypte bleven de Joden de nakomelingen van de aartsvaders. Ze hoopten en baden om een betere toekomst, en daarom zochten ze de Heer. De uittocht ging gepaard met grote wonderen.

*Maar ten slotte zult u de HEER, uw God, weer zoeken, en hem ook vinden, als u hem tenminste met hart en ziel zoekt.* (Deuteronomium 4:29)

We vinden dezelfde gedachte in het Nieuwe Testament:

*Nader tot God, dan zal hij tot u naderen. Reinig uw handen, zondaars; zuiver uw hart, weifelaars.* (Jacobus 4:8)

In de corporatieve staat van het oude Egypte, had Farao absolute macht over zijn onderdanen en hij wilde dat zij zich met hem zouden identificeren. In dat systeem was

het dienen van Farao het enige doel van hun leven. In de Egyptische religie geloofde men dat slaven geen persoonlijke relatie met de goden hadden en dat hun koning, Farao, de zoon was van de oppergod Ra.

Als in het Egyptische polytheïsme de aanhangers van een god in de strijd verslagen werden, werd die god automatisch verlaagd tot een machteloze god. Volgens het geloof van dit systeem had elke god macht over een begrensde grondgebied of een begrensde taak. Als zijn of haar macht door een andere god werd bestreden, zou de sterkste altijd overwinnen. Daarom verloor de God van de Hebreëen zijn macht, toen zijn volk tot slavernij werd gedwongen. Nu kunnen we ook het beledigende en minachtende antwoord aan Mozes en Aäron bij hun eerste ontmoeting begrijpen.

*'Wie is die HEER, dat ik hem zou gehoorzamen?' vroeg de farao. 'Waarom zou ik de Israëlieten laten gaan? Ik ken de HEER niet en de Israëlieten laat ik niet gaan.'* (Exodus 5:2)

In de ogen van de Egyptische theologie hadden slaven nooit een persoonlijke god, niet in deze wereld en niet in de toekomstige wereld, waar ze Farao zouden blijven dienen.

De tien plagen zijn niet slechts een aanval op Farao en Egypte. Ze zijn bedoeld om juist dit systeem waarop Farao's macht berustte, te ondermijnen. Het was een aanval op de goden van Egypte.

*Ik zal die nacht rondgaan door Egypte, en ik zal daar alle eerstgeborenen doden, zowel van de mensen als van het vee, en ik zal alle Egyptische goden van hun voetstuk stoten, want ik ben de HEER.* (Exodus 12:12)

De rivier de Nijl was de bron van het leven voor het Egyptische volk. Jaarlijks overstroomde de rivier en bevloede de velden, waardoor de landbouw mogelijk werd. Hier werden goddelijke eigenschappen aan toegeschreven. Toch waren de tovenaars van Farao niet in staat de plaag die de Nijl in bloed veranderde, om te keren. De Egyptenaren aanbaden dieren die hen beschermden, maar ook die waren machteloos tegenover Gods plagen.

Van alle Egyptische goden was de zonnegod Ra oppermachtig. Hij werd beschouwd als de ultieme schepper, heerser over de wereld en de vader van de regerende Farao's op aarde. Toch werd de zon in de negende plaag – de duisternis – uitgeschakeld, terwijl het bij de kinderen Israëls licht bleef. Bij de tiende plaag, de dood van de eerstgeborenen, werd de eerstgeboren zoon van Farao gedood, die de zoon van Ra zou zijn.

Het oorspronkelijke verzoek van Mozes was om het volk naar de woestijn te laten gaan om daar een feest ter ere van de Heer te vieren (Exodus 5:10). Mozes vroeg niet om volledige emancipatie. De reden dat Farao dit verzoek toch afwees, was dat het zijn positie zou ondermijnen omdat slaven nu eenmaal geen god hadden. Als Farao dit feest had toegestaan, zou dat kunnen leiden tot de eis van volledige vrijheid, wat zijn aanspraak op de absolute macht zou ondermijnen.

De tovenaars en ambtenaren rondom Farao waren priesters. Bij de derde plaag, de muggen of steekvliegen, erkenden de tovenaars dat dit een daad van God was.

*Toen zeiden de geleerden tot Farao: Dit is Gods vinger. Maar het hart van Farao verhardde, en hij luisterde niet naar hen – zoals de HERE gezegd had. (Exodus 8:19 NBG)*

Bij de zesde plaag, de etterende puisten of zweren op mens en dier, konden de magiërs niet langer voor Mozes en Aäron staan vanwege die zweren. In de Egyptische godsdienst moesten priesters ritueel en fysiek rein zijn, voor ze het heiligdom van hun goden betraden. Daarom moet de plaag met de puisten hen publiekelijk vernederd hebben en hun status als religieuze functionarissen hebben ondermijnd.

Bij de zevende plaag, de hagelstenen, lijkt het of Farao er genoeg van heeft en hij roept Mozes en Aäron. Hij geeft toe dat hij gezondigd heeft, dat hij en zijn volk schuldig zijn en hij vraagt hun om voor hem te bidden (Exodus 9:27,28).

*Toen ontbood de farao Mozes en Aäron en zei: 'Ditmaal erken ik dat ik gezondigd heb. De HEER staat in zijn recht, de schuld ligt bij mij en mijn volk. 28 Bid tot de HEER dat hij een eind maakt aan die vreselijke donder en hagel. Dan laat ik jullie gaan en hoeven jullie hier niet langer te blijven.'*

Bij de achtste plaag konden de dienaren van Farao het lijden niet langer verdragen en ze wilden een overeenkomst met Mozes sluiten.

*De hovelingen zeiden tegen de farao: 'Hoe lang moet die man ons nog in de ellende storten? Laat die Israëlieten toch gaan om de HEER, hun God, te vereren. Ziet u dan nog steeds niet in dat Egypte zo te gronde gaat?' (Exodus 10:7)*

Nu rijst de vraag over de veiligheid van Mozes. Farao was een absoluut heerser, dus waarom stond hij eigenlijk toe, dat Mozes op audiëntie kwam en waarom gaf hij – na alle vernietigende plagen – geen bevel om Mozes te executeren? Hoewel Farao zeker de middelen had om Mozes te doden, maakte hij daar geen gebruik van. Het antwoord ligt in Gods voorzienigheid, en Zijn vooropgezet reddingsplan. Lang voordat het plan eindelijk werd uitgevoerd, had God de middelen en omstandigheden al voorbereid.

Omdat Mozes was opgevoed als de geadopteerde zoon van een Egyptische prinses, genoot hij een zekere immuniteit en deelde hij in een aantal goddelijke eigenschappen van Farao. Zijn leiderschap over het Joodse volk en het onvermogen van de Egyptische leiders om de schade door de plagen om te keren, of ze te voorkomen, verleenden hem een hoge positie in de Egyptische maatschappij.

*De HEER zorgde ervoor dat de Egyptenaren het volk goedgezind waren. Mozes stond zelfs in hoog aanzien bij de hovelingen en bij het Egyptische volk. (Exodus 11:3)*

We moeten niet vergeten dat Mozes opgroeide als prins in het paleis van Farao, de elite scholen van die tijd bezocht, bekend was met de Egyptische gebruiken, bekend was met de regeringsfunctionarissen en de Egyptische taal vloeiend sprak. Hij kon dus makkelijk zijn weg vinden in de Egyptische samenleving. De Egyptenaren zouden deze man erkend hebben, ook al waren ze het niet met hem eens.

Hij demonstreerde de macht van de God van de Hebreëren over de Egyptische goden. Hij maakte de plaatselijke goden krachteloos. Daarom keerde hij in de ogen van de Egyptenaren de scheppingsorde om. De daaropvolgende vernietiging van Farao en zijn leger in de Rode Zee stelde de eer van God en bewees het geloof van Israël.

*Zo redde de HEER de Israëlieten die dag uit de handen van de Egyptenaren. Toen ze de Egyptenaren dood langs de zee zagen liggen en het tot hen doordrong hoe krachtig de HEER tegen Egypte was opgetreden, kregen ze ontzag voor de HEER en stelden ze hun vertrouwen in hem en in zijn dienaar Mozes. (Exodus 14:31)*

Het is uiteindelijk het geloof dat de vleespotten van Egypte versloeg en de redding uit de slavernij van Farao mogelijk maakte.

*En daarmee bedoelden ze niet het vaderland waaruit ze weggetrokken waren, anders waren ze daarheen wel teruggekeerd. Nee, ze keken reikhalzend uit naar een beter vaderland: het hemelse. Daarom schaamt God zich er niet voor hun God genoemd te worden en heeft hij voor hen een stad gereedgemaakt. (Hebreeën 11:15-16)*

# De Joden in Arabië

Eens woonde er in Saoedi-Arabië een welvarende Joodse gemeenschap. Bijna duizend jaar woonden deze Joden in de oases van Teyma, Khaybar en Yathrib, dat later Medina werd genoemd, op het noordelijk Arabisch schiereiland. De Joodse gemeenschap van noord Arabië was één van de grootste oude gemeenschappen in de geschiedenis van het Joodse volk.

Deze Joden waren machtig en rijk. Ze werden door de plaatselijke Arabische stammen gerespecteerd vanwege hun geloof, cultuur, kennis en getuigenheid. Ze bouwden kastelen op bergtoppen en ontwikkelden vruchtbare plantages. Ze waren militair goed getraind, ze hadden paarden en geavanceerde wapens. Maar in een periode van niet meer dan drie jaar werden ze bijna geheel uitgeroeid.

## Geschiedenis waar ieder zijn les uit kan trekken

De Joden van Medina waren in drie groepen verdeeld: de Banu Qaynuqa waren hoefsmeden, wapenmakers en goudsmeden. De Banu Nadir hadden dadelplantages en de Banu Qurayza waren wijnhandelaren. Deze groepen hadden vaak ruzie. Soms liep dat zelfs uit op echte gevechten.

Toen Mohammed in het jaar 622 uit Mekka vluchtte, ging hij naar Medina. Eerst sloot hij een bondgenootschap met de Joden. Hij studeerde in hun leerhuizen en nam veel van hun gebruiken over in zijn beginnende religie, zoals het niet eten van varkensvlees. Maar toen Mohammed na twee jaar de Joden niet kon overtuigen om hem als profeet aan te nemen en zich tot zijn godsdienst te bekeren, sloeg zijn houding om in openlijke vijandschap. Hij gaf zijn vrienden opdracht om Ka'b Ibn al-Ashraf, een befaamd Joods poëet en hoofd van de Banu Nadir (stam van de dadeltelers), te vermoorden en te onthoofden. Hij gaf zijn volgelingen de opdracht om elke Jood te doden, die ze te pakken konden krijgen.

Toen belegerde hij de Banu Qaynuqa, de stam van de smeden, wetend dat de andere twee Joodse stammen niet te hulp zouden schieten. Door de belegering kwam er zo'n gebrek aan water en voedsel, dat de Banu Qaynuqa – hoewel ze uitstekende krijgers waren – op het punt stonden zich over te geven.

## Het zal zo'n vaart niet lopen

Op dit punt lijkt de geschiedenis zich te herhalen. Hoewel Mohammed openlijk verklaarde dat het zijn doel was om alle Joden te vermoorden, en hij zijn woorden kracht had bijgezet door de verschrikkelijke onthoofding van het hoofd van de stam van de dadeltelers, dacht menig-een: "het zal zo'n vaart niet lopen..."



De legers van Mohammed waren in die tijd zwakker dan de gecombineerde Joodse legers zouden zijn geweest. Waarom verenigden de dadeltelers en de wijnhandelaren zich niet om de belegering te doorbreken en de smeden te redden? Hoe konden ze rustig toezien hoe hun broeders omkwamen? Zelfs als ze hun mede-Joden haatten, hadden ze moeten begrijpen dat samenwerking om de moordzuchtige legers van Mohammed

uit te roeien, uiteindelijk in hun eigen belang zou zijn. Er wordt toch beweerd dat Joden zo slim zijn?

## Wij waren immers geen smeden...

Het is ongelooflijk, maar de andere twee stammen deden niets om de Joodse smeden te redden. Na hun overgave wilde Mohammed de overwonnen stam uitmoorden, maar zijn bondgenoot Abdullah Ibn Ubayyy voorkwam deze massaslachting en in plaats daarvan werden ze nu verbannen naar Edri in het huidige Jordanië.

Mohammed confisqueerde hun aanzienlijke bezittingen. Gesterkt door de gewonnen Joodse rijkdommen, richtte Mohammed een jaar later zijn aandacht op de volgende Joodse stam, de dadeltelers. Om te voorkomen dat de stam van de wijnhandelaren hun mede-Joden te hulp zouden schieten, sloot Mohammed een verdrag met de wijnhandelaren.

Hoe kwamen de wijnhandelaren erbij dat zij als enige Joodse stam zouden overleven? Hoe konden ze een overeenkomst sluiten met een gezworen jodenhater? Hoe konden ze samenzweren tegen hun eigen volk?

In het jaar 625 belegerden de strijdkrachten van Mohammed de vesting van de Joodse dadeltelers. Net als de vorige Joodse stam, bezweken zij onder het beleg. En weer nam Abdullah Ibn Ubayyy het voor hen op en in plaats van de verslagen Joden af te slachten, verbande Moham-

med hen naar de stad Khaybar, dat volgens de traditie van de Moslims bewoond werd door afstammelingen van de Joodse priesterstam.

### **Dadeltelers worden Dhimmi's**

Drie jaar later nam Mohammed de stad Khaybar in, de welvarendste stad in het noorden van Arabië. Omdat de Arabieren niet bedreven waren in de landbouw, stond Mohammed de meeste Joden toe om als dhimmi's te blijven wonen. Dhimmi's zijn tweederangs burgers, die buitensporig hoge belastingen moeten betalen. (Uiteindelijk verdreef de tweede Kalief de Joden uit Khaybar, uit gehoorzaamheid aan de regel van Mohammed, dat er geen andere godsdienst dan de Islam in Arabië geïmplementeerd mag worden.)

### **Ten slotte de wijnhandelaren**

De laatst overgebleven stam in Medina, de wijnhandelaren, konden slechts twee jaar genieten van hun positie als enig overgebleven Joodse stam. In 627 belegerde Mohammed met 3000 man hun bolwerk. De Joodse stam had slechts 450 goefende soldaten. Omdat Abdullah Ibn Ubayyy een paar maanden daarvoor was overleden, wisten de Joden dat niemand voor hen zou pleiten. De leider van de belegerde Joden stelde hen voor de keuze om zich tot de Islam te bekeren of – vergelijkbaar met Masada – hun eigen vrouwen en kinderen te doden om te voorkomen dat ze zouden worden verkracht en tot slaven gemaakt, en daarna de Moslims te bestrijden tot ze zelf de dood zouden vinden. De Joden verwierpen beide keuzen en boden aan om zich over te geven en Medina te verlaten.

Mohammed verwierp hun aanbod. De verslagen wijnhandelaren, die tot twee keer toe hadden geweigerd om de andere belegerde Joodse stammen te helpen, ondergingen het ergste lot. Hun kinderen werden als slaven verkocht, hun vrouwen werden aan de overwinnaars gegeven om ze "te gebruiken" en de mannen werden op het marktplein onthoofd (op drie na, die instemden om zich tot de Islam te bekeren). Volgens de traditie van de Moslims werd het marktplein van Medina overstroomd door het bloed van de onthoofde Joden.

Een grote, machtige, welvarende Joodse gemeenschap werd in slechts drie jaar vernietigd. Door Mohammeds strijdkrachten, of door de eigen onderlinge verdeeldheid?

De Joodse wijzen zeggen dat de heilige Tempel niet is vernietigd door de overmacht van de Romeinse legers, maar door de zinloze haat onder de Joden.

### **Martin Niemöller**

Wie denkt bij het lezen van deze geschiedenis niet aan het lot van de christenen in de Palestijnse gebieden, Syrië, Egypte, Indonesië, Pakistan enz.?

Wie denkt bij het lezen van deze geschiedenis niet aan het volgende gedicht van Martin Niemöller?

Toen de nazi's de communisten arresteerden  
heb ik gezwegen;  
ik was immers geen communist.

Toen ze de sociaaldemocraten gevangenzetten  
heb ik gezwegen;  
ik was immers geen sociaaldemocraat.

Toen ze de syndicalisten kwamen halen  
heb ik gezwegen;  
ik was immers geen syndicalist.

Toen ze de Joden opsloten  
heb ik gezwegen;  
ik was immers geen Jood.

Toen ze de katholieken arresteerden  
heb ik gezwegen;  
ik was immers geen katholiek.

Toen ze mij kwamen halen  
was er niemand meer die nog kon protesteren.

Als Martin Niemöller in onze tijd geleefd had, zou hij dan zijn gedicht hebben aangevuld met de in nood verkerende christenen in Noord-Korea, Saoedi-Arabië, Afghanistan, Irak, Somalië, Malediven, Mali, Iran, Jemen, Eritrea, Syrië, Soedan, Nigerië enz.?

### **Toelichting bij Dhimmi's**

Volgens de islamitische overlevering overwon het leger van Mohammed bij de oase van Khaybar de stam van de dadeltelers. De stam werd gedwongen de helft van het bezit af te staan. Ze mochten niet tegen Moslims getuigen, ze moesten in aparte wijken wonen, in lagere huizen dan de Moslims, ze moesten aparte, herkenbare kleding dragen, ze mochten niet te paard gaan of wapens dragen, ze mochten zich niet tegen Moslims verdedigen, ze mochten hun geloof niet uitdragen en ook geen voor Moslims zichtbare religieuze symbolen hebben.

Bestaande synagogen mochten blijven, maar er mochten geen nieuwe gebouwd worden en bij schade mochten synagogen ook niet herbouwd worden. Als een Moslim een Dhimmi vermoordde, volstond meestal een geldstraf. Wie geen nederige houding ten opzichte van Moslims aannam, kon door hen beschuldigd worden van "godslastering" of belediging van de Koran. Daarop stond de doodstraf.

Joden en christenen werden dus 'soepel' behandeld als dhimmi's. Ze mochten onder voorwaarden blijven wonen.



# Christenen in het Midden-Oosten

Israël heeft de Sinaï opgegeven, die niet veel waarde vertegenwoordigde, maar die wel de grens met Egypte vormde. Na die tijd hebben Islamitische terroristen zich in de Sinaï gevestigd. Ze voeren aanvallen uit op Egyptische christenen. De Kopten vormen een minderheid in Egypte en ze hebben het moeilijk, zoals overal in het Midden-Oosten, met uitzondering van Israël.

Toen tweeduizend jaar geleden het christendom in Jeruzalem werd geboren, verspreidde het zich van daaruit in het Midden-Oosten: Libanon, Syrië, Irak, Jordanië en Egypte. Het christendom kwam tot grote bloei tot Mohammed in de zevende eeuw de islam verspreidde ten koste van het christendom. Toch was het aandeel van de christenen nog ca. 20% van de bevolking. Ca. 100 jaar geleden begon hun aandeel af te nemen en op dit moment is hun aandeel nog slechts 2-5% en het neemt snel verder af.

De gebeurtenis met de lieflijke naam “Arabische Lente” heeft hun situatie nog verder verslechterd. De christenen zijn net als de Koerden een minderheid zonder land in het moeilijkste deel van de wereld. Maar de Koerden zijn voor 90% moslims, wat het voor hen makkelijker maakt om in moslimlanden te overleven. De christenen vormen ook een religieuze minderheid, maar zonder land. Ze zijn afhankelijk van de grillen van hun gastheren. En die Midden-Oosterse gastheren – uitgezonderd Israël – bieden een grimmige toekomst voor de christenen.

Er zijn in en buiten Egypte ruim 10 miljoen Kopten. Ze vormen in Egypte slechts 10-15% van de bevolking. Ze worden behandeld als tweederangs burgers. Hun kerken, winkels en huizen worden aangevallen en hun vrouwen staan bloot aan ontvoering en gedwongen bekering tot de islam, als ze gedwongen worden om met een moslim te trouwen.

Dit gebeurde al onder het regime van Hosni Mubarak, maar onder het bestuur van Morsi werd het nog veel erger. De Kopten worden nu aansprakelijk gesteld voor het afzetten van Morsi.

In Libanon is het lot van de christenen minder ernstig, omdat ze een groter aandeel van de bevolking vormen. Hun aandeel is afgenomen van 50% in 1932 tot ca. 40%. Sinds de jaren '80 deelt Hezbollah in Libanon de lakens

uit, radicaal, zwaarbewapend en gesponsord door Iran. Angst voor de gruwelijke gebeurtenissen in Syrië – de ‘Lente’ – en de verwachte aanval van Hezbollah op Israël zal de emigratie van christenen uit Libanon aanwakken, waardoor de steeds kleiner wordende groep achterblijvers steeds kwetsbaarder wordt.

Syrië heeft 2,5 miljoen christenen, dat is ca. 10% van de bevolking. Ze genieten enige bescherming onder de wrede dictatuur van Assad. Maar als de jihadisten hun terrein uitbreiden, zullen de christenen, die eerst enige bescherming genoten, het moeten ontgelden. Ze worden regelmatig door rebellen gedood.

Na de bloedige invasie in Irak, in 2003, leed de christelijke minderheid onder het sektarisch geweld. In 2008 had de helft van de christenen Irak verlaten, waardoor de achterblijvers een steeds makkelijker doelwit werden. In 2010 vielen salafistische extremisten in Bagdad een kerk aan, waarbij de hele gemeente gedood of gewond werd. Na zulke gruwelijkheden wordt elke kerkdienst een mogelijke massaslachting. Christenen in het Midden-Oosten vragen zich iedere keer af: “Ben ik bereid naar de kerk te gaan... en daar te sterven?”

De “Arabische Lente” verergert de situatie in het Midden-Oosten, omdat islamisten nu de regering genoeg beheersen of beïnvloeden om de christenen te vervolgen zonder daarvoor gestraft te worden. Steeds meer islamitische regeringen staan religieuze onverdraagzaamheid toe en introduceren de sharia en wetten tegen “godslastering”, waardoor de toekomst voor christenen in het land van hun voorouders steeds somberder wordt.

Het enige hoopvolle plekje is de staat Israël, “de enige plek in het Midden-Oosten waar christenen echt veilig zijn” aldus Canon Andrew White, de dominee van St. George’s Church in Bagdad. Israël, met de christelijke heilige plaatsen en een kleurrijke verscheidenheid van christelijke kerkgenootschappen, is het enige land in het Midden-Oosten waar de Kerk groeit. En diezelfde wereldwijde Kerk laat af en toe haar sympathie blijken... aan wie?

*NOS 18 augustus 2013: Volgens de Kopten hebben boze moslimbroeders afgelopen week in Egypte meer dan 60 christelijke kerken in brand gestoken, maar is dat international nauwelijks opgemerkt.*

# Open brief van premier Binyamin Netanyahu



Op 27 juli 2013 heeft premier Binyamin Netanyahu in een open brief toegelicht waarom hij heeft ingestemd met de vrijlating van 104 terroristen, als gebaar bij de vredesbesprekingen met de Palestijnse Autoriteit. Hij heeft ook verklaard dat de besprekingen minstens 9 maanden duren.

Zijn keuze voor een lijvige open brief in plaats van de gebruikelijke korte persberichten, kan zijn ingegeven door de wetenschap dat er veel oppositie is tegen het vrijlaten van terroristen. Velen zijn de vredesbesprekingen beu, die nu al twintig jaar duren.

In zijn brief schrijft Netanyahu dat premiers als het om staatsbelang gaat, nu eenmaal gedwongen zijn om beslissingen te nemen, die tegen de publieke opinie ingaan:

Ik geloof dat het nu heel belangrijk is voor de staat Israël om over te gaan tot het diplomatieke proces. Dit is van belang om de kansen voor beëindiging van het conflict met de Palestijnen ten volle te benutten en ook om Israëls status in de complexe internationale werkelijkheid rondom ons te verstevigen.

De grote veranderingen in onze regio – Egypte, Syrië en Iran – vormen nieuwe uitdagingen voor de staat Israël, maar ze bieden ook grote kansen. Daarom geloof ik dat het belangrijk is dat Israël een diplomatiek proces start dat op zijn minst negen maanden zal duren – om te onderzoeken of in die tijd een overeenkomst met de Palestijnen bereikt kan worden.

Maar ondanks het belang dat ik aan een diplomatiek proces hecht, was ik niet bereid de Palestijnse eisen voor terugtrekking en een bouwstop te aanvaarden als voorwaarde om de onderhandelingen te beginnen. Ik was ook niet bereid om hun eis om Palestijnse gevangenen vrij te laten, voetstoots te accepteren vóór de onderhandelingen zouden beginnen. Ik was bereid 104 Palestijnen in afgepaste aantallen vrij te laten ná het begin van de onderhandelingen en in overeenstemming met de vorderingen daarvan.

Dit is een ontzettend moeilijke beslissing geweest. Het is pijnlijk voor de nabestaanden van slachtoffers, het is pijnlijk voor de hele natie Israël en het is erg pijnlijk voor mij. Het botst met een uiterst belangrijk principe – de waarde van gerechtigheid. Het is duidelijk onrechtvaardig als slechte mensen vrijgelaten worden vóór het eind

van hun straftijd, zelfs als een absolute meerderheid van hen al meer dan 20 jaar gevangen zit. De beslissing is voor mijzelf dubbel zo moeilijk, omdat mijn familie de prijs van een overlijden ten gevolge van terreur persoonlijk kent. Ik ken de pijn goed. Ik heb deze de afgelopen 37 jaar dagelijks gevoeld.



Het feit dat voorgaande Israëlische regeringen meer dan 10.000 terroristen hebben vrijgelaten, maakt het voor mij niet gemakkelijker, en het maakte mijn beslissing om Gilad Schalit te bevrijden niet makkelijker.

Het thuishalen van Gilad hield voor mij een extreem zware beslissing in – het vrijlaten van terroristen. Maar ik geloofde dat de waarde van het thuisbrengen van onze zonen boven deze moeilijkheden moest staan. Mensen op leidende posities moeten kiezen uit complexe mogelijkheden en soms is de vereiste beslissing vooral moeilijk als het grootste deel van de bevolking er tegen is.

Daarom besloot ik de Operatie Pillar of Defense te beëindigen, nadat aartsterrorist Ahmed Jaabari was geliquideerd en na de zware klappen die het Israëlische leger aan Hamas en de terreurorganisaties had toegebracht. Ik besloot deze operatie te beëindigen hoewel de meesten achter voortzetten van de operatie stonden – iets waarvoor een grondoffensief in Gaza nodig zou zijn geweest. Als premier vond ik dat het doel om af te schrikken voldoende was bereikt door onze handelingen.

Nu, ongeveer een jaar na Operatie Pillar of Defense, belevan we de rustigste situatie in het zuiden in meer dan 10 jaar. Natuurlijk kan deze rust elk moment verstoord worden, maar mijn beleid is duidelijk op alle fronten: we zullen bedreigingen zo veel mogelijk van te voren voorkomen en we beantwoorden elke poging om onze burgers te verwonden met geweld.

In de komende negen maanden zullen we onderzoeken of de Palestijnen die tegenover ons staan, het conflict net zo graag willen beëindigen als wij. Het einde kan alleen mogelijk worden als de veiligheid van de Israëlische burgers wordt verzekerd, samen met onze vitale nationale belangen.

Als we een vredesovereenkomst van deze aard kunnen bereiken, bied ik die aan in een publiek referendum. Een cruciale beslissing als deze, moet niet steunen op een paar stemmen in de Knesset. Bij zo'n centrale vraag moet elke burger in staat gesteld worden om rechtstreeks invloed uit te oefenen op onze toekomst.

De beste reactie op deze laffe moordenaars, die ons wilden verslaan door terreur, is dat in de loop van de tientallen jaren die zij in de gevangenis doorbrachten, wij een prachtig land hebben opgebouwd, dat is omgevormd tot één van de meest welvarende, vooruitstrevende en machtige landen ter wereld.

Ik beloof dat we hiermee door zullen gaan.

Hoogachtend,

Binyamin Netanyahu

### **Toelichting:**

President Netanyahu had een broer Jonathan (Yoni). Jonathan was een Israëlische commando. Hij streed in de Zesdaagse oorlog. Tijdens de Jom Kipoeroorlog in 1973 werd hij onderscheiden.

In 1976 werd een vliegtuig met veel Israëliërs aan boord gekaapt. De inzittenden werden op het vliegveld van Entebbe in Uganda gevangen gehouden door terroristen. Tijdens de spectaculaire operatie Entebbe slaagde een speciaal commando van het Israëlische leger erin alle inzittenden te redden en naar Israël te vervoeren, op een 75-jarige vrouw na, Dora Bloch, die in het plaatselijke ziekenhuis was opgenomen en daar de volgende dag door Ugandese militairen werd vermoord.

Bij deze spectaculaire reddingsoperatie kwam ook één commando om het leven... Dat was Jonathan Netanyahu, de broer van premier Binyamin Netanyahu. Nadien is de actie hernoemd tot de actie-Jonathan.

## **Netanyahu 5 jaar geleden: "Vrijlaten van terroristen versterkt terreur"**

"De regering heeft besloten terroristen vrij te laten en ik vraag waarom? In ruil waarvoor? Wat hebben we gekregen? Het overschrijden van deze grens, door moordenaars vrij te laten, is gevaarlijk in de strijd tegen terreur."

Deze woorden sprak Netanyahu vijf jaar geleden, toen de regering-Kadima 200 terroristen vrijliet als "gebaar" voor Mahmoud Abbas. Slechts twee van hen hadden bloed aan hun handen.

Netanyahu, die toen aan het hoofd van de oppositie stond, zei toen dat het fout was van de regering om te beweren dat het vrijlaten van terroristen de positie van Mahmoud Abbas zou versterken.

"Het verzwakt Israël en het versterkt de terreur. Het grootste deel van ons volk begrijpt dat dit onaanvaardbaar is en dat het een teken van zwakte is. We verleggen onze koers. De regering is zijn koers kwijt – als ze die al had."

"In plaats van een kordaat standpunt tegen terreur in te nemen, gaat de Kadima-regering door met het vrijlaten van honderden terroristen in ruil voor niets. De Likud-regering zal Kadima's zwakte inruilen voor een strijdsluige en onverzettelijke houding tegen terreur."

"Men kan zich voorstellen hoe het vrijlaten van 200 terroristen, zonder enige tegenprestatie, het eisenpakket van Hamas zal versterken."

Deze woorden staan in schril contrast met de beslissing, die al door het kabinet is aangenomen, om 104 veroordeelde terroristen met bloed aan hun handen vrij te laten, om precies hetzelfde gebaar dat Netanyahu vijf jaar geleden zo fel bestreed.

Het hoofd van de Israëlische veiligheidsdienst Shin Bet heeft de ministers gewaarschuwd, dat de kans groot is, dat de gevangenen weer terroristische activiteiten gaan ontplooiën. En de publieke opinie? Bijna 85% is tegen het vrijlaten van de terroristen.

# Heb uw vijanden lief

Sinds februari dit jaar zijn ca. 30 Syrische patiënten behandeld in het Ziv Medical Center in Safed, Israël. “We kunnen onze ogen niet sluiten voor de strijd in Syrië, ons buurland. We kunnen onze ogen, onze oren en ons hart niet sluiten voor wat daar gebeurt. Het is een catastrofe.” Aldus Dr. Amram Hadary, de directeur van het Ziv traumacentrum.

Om slachtoffers te kunnen helpen, heeft het Israëlische leger bij de grens een veldhospitaal opgezet. Mensen met kritieke verwondingen krijgen speciale toegang om het land binnen te gaan en ze worden naar Israëlische ziekenhuizen vervoerd. Het is niet waarschijnlijk dat de

humanitaire hulp die Israël biedt enig effect zal hebben op de politieke betrekkingen tussen Israël en Syrië. Hadary verklaarde: “We redden mensenlevens, maar niet in de hoop op betere betrekkingen in de toekomst. We doen dit omdat het ons werk is. Laten we op vrede hopen en tegelijkertijd realistisch zijn.”



## Israëlisch voetbalteam geprezen om hun liefde voor kinderen

Op 14 augustus speelde het Israëlische voetbalteam in Kiev tegen het team van Oekraïne. Sinds die tijd wordt in de media afgegeven op het thuisteam, dat naast jonge kinderen in de ijzige regen stond, terwijl het Israëlische team hen afschermd tegen de storm.

De stortregen begon voor aanvang van de wedstrijd, tijdens het zingen van het volkslied van beide landen. Beide teams werden vergezeld door kinderen, die in de ijzige kou stonden te bibberen. De Israëlische spelers deden hun trainingsjack uit en sloegen die om de kinderen, nadat één van de spelers had gezien dat één van de kinderen stond te bibberen van de kou.

In tegenstelling tot het Israëlische team, stonden de Oekraïense spelers er onbewogen bij. Oekraïense verslaggevers vragen zich af waarom hun team de kinderen niet beschermde.

Sommige Israëlische voetballers zeiden achteraf dat ze niet wilden dat de kinderen ziek zouden worden door de kou. Hoewel Israël de wedstrijd tegen Oekraïne verloor, werden zij als overwinnaars in medemenselijkheid gezien.



### st. Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek te Jerusalem

Postbus 386  
3860 AJ NIJKERK  
Tel. 033-2459528  
info@bijbelcentrum.org  
www.bijbelcentrum.org

ING Bank 31 99 2 77 t.n.v.  
“Bijbelstudie/Onderz”  
te Dordrecht  
IBAN: NL 16INGB0003199277  
BIC: INGBNL2A

Israel: PO Box 8017, Jerusalem 91080  
tel. 00 972 2 6312 800  
fax 00 972 2 5638 426  
jerusalem@amijerusalemcenter.org